

Sygn. akt V CSK 367/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa H. B. i R. B.

przeciwko H. M. i A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powodów na rzecz pozwanych kwotę 2.700,-
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie H. i R. B. wnieśli do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 31 stycznia 2019 r., którym oddalono ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 sierpnia 2018 r., oddalającego powództwo o zapłatę 60 000 zł przeciwko A. i H. M..

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący wiążą potrzebę wykładni przepisów prawa *z występowaniem rażących uchybień w zakresie wykładni oraz właściwego zastosowania przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości oraz obowiązków stron związanych z zawarciem takiej umowy, jak również dotyczących uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli, działając pod wpływem błędu*. W szczególności skarżący dostrzegają potrzebę wyjaśnienia, czy do *essentialia negotii* umowy przedwstępnej sprzedaży prawa własności nieruchomości niezbędne jest dostarczenie przez sprzedających dokumentów związanych z przedmiotem umowy potwierdzających stan prawny oraz stan faktyczny tejże nieruchomości, jak również ustalenia konsekwencji niezastosowania się do tych obowiązków.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie precyzują, które - konkretny i wyindywidualizowane - przepisy

dotyczące wskazanych przez nich instytucji prawnych należy - w ich ocenie - poddać wykładni Sądu Najwyższego. Nie wskazują również, które wyrażenia, terminy czy sformułowania w nich użyte bądź już doczekały się rozbieżnej wykładni w orzecznictwie sądów powszechnych lub Sądu Najwyższego, bądź mogą być wykładane na co najmniej dwa różne sposoby. Nie wskazali również, jakie, konkurujące ze sobą rzeczywiście lub potencjalnie wyniki wykładni mają na myśli. Tak ogólne przedstawienie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę tej skargi. W szczególności należy przypomnieć, że Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. By spełnić to wymaganie konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.). Oznacza to, że skład Sądu Najwyższego oceniający wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pomija wywód dotyczący zarzutów skargi, które mogą stać się przedmiotem oceny w innym, odpowiednim składzie wtedy i tylko wtedy, gdy skarga zostanie przyjęta.

Natomiast dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.).

Oczywistą zasadność skargi powodowie wiążą z okolicznością, że z przedstawionych w sprawie dokumentów (przede wszystkim decyzji Burmistrza S. nr (...)/2016 oraz wydruków z ksiąg wieczystych nr (...) i (...) w oczywisty sposób wynikają wnioski odmienne od przyjętych przez Sąd odwoławczy.

W szczególności chodzi o kwestię, w którym momencie doszło do złożenia zawiadomienia o zmianach w ewidencji gruntów i w którym momencie dokonano stosownych wpisów o podziale nieruchomości. Sąd Najwyższy nie dopatrył się w materiale dowodowym sprawy przeinaczeń związanych z podaniem błędnych dat dotyczących tych czynności i wpisów. Co więcej, powodowie ani nie wskazali, o które konkretnie daty im chodzi, ani w jaki sposób ich przeinaczenie mogłoby - w ich ocenie - wpłynąć na wynik sprawy. Nie odnieśli również swojego wyводу do konkretnego przepisu prawa, którego naruszenie miałoby - ich zdaniem - spowodować oczywista zasadność skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach zaś orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.